

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพที่ผู้ศึกษาได้มุ่งที่จะปรับพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่ง และมีสมาธิสั้นของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมอยู่ในโรงเรียนวัดช่างเคี่ยน อำเภอเมืองเชียงใหม่ ผู้ศึกษาได้วิเคราะห์จากภาพบันทึกวีดิทัศน์ นำมาบันทึกในแบบบันทึกการสังเกตแบบช่วงเวลา จากการสังเกตก่อนการทดลอง 5 ครั้ง ระหว่างการทดลอง 8 ครั้ง และหลังการทดลองอีก 5 ครั้ง รวมการสังเกตทั้งหมด 18 ครั้ง ผลจากการทดลองการปรับพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้นคือการวิ่งออกนอกแถวเคารพธงชาติและการวิ่งออกนอกห้องเรียนและการลุกออกจากโต๊ะอาหารขณะร่วมรับประทานอาหารตามลำดับ แผนการฝึกทั้ง 14 แผน ผู้ศึกษานำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับต่อไปนี้

ผู้ศึกษานำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกพฤติกรรมที่เป็นจำนวนช่วงเวลานำมาทำเป็นคำร้อยละของจำนวนช่วงเวลาในการสังเกตและบันทึกแต่ละครั้ง หาค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาในแต่ละระยะการทดลอง ทำเป็นคำเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาของพฤติกรรมเป้าหมาย ในวิธีหลายเส้นฐานข้ามสถานที่ ทั้งหมด 3 สถานที่ คือ สนามโรงเรียนในกิจกรรมการเข้าแถวเคารพธงชาติ ในห้องเรียนและโรงอาหารของโรงเรียน นำมาแสดงผลการทดลองในการปรับพฤติกรรมของกรณีศึกษาขณะเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวได้ดังนี้

ตอนที่ 1 นำเสนอผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ แสดงในตาราง 2 เป็นข้อมูลช่วงเวลาที่มียพฤติกรรม กราฟ 1 แสดงคำร้อยละของพฤติกรรมที่เกิดในการสังเกตแต่ละครั้ง และการบันทึกเหตุการณ์จากการฝึกทุกระยะ

ตอนที่ 2 นำเสนอผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือ แสดงในตาราง 3 เป็นข้อมูลช่วงเวลาที่มียพฤติกรรม กราฟ 2 แสดงคำร้อยละของพฤติกรรมที่เกิดในการสังเกตแต่ละครั้ง และการบันทึกเหตุการณ์จากการฝึกทุกระยะ

ตอนที่ 3 นำเสนอผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการลุกออกจากโต๊ะอาหารขณะร่วมรับประทานอาหาร แสดงในตาราง 4 เป็นข้อมูลช่วงเวลาที่มียพฤติกรรม กราฟ 3 แสดงคำร้อยละของพฤติกรรมที่เกิดในการสังเกตแต่ละครั้ง และการบันทึกเหตุการณ์จากการฝึกทุกระยะ

ตอนที่ 1 ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลจากการบันทึกในแบบสังเกตแบบช่วงเวลามาวิเคราะห์เพื่อหาจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถว นำมาคิดค่าร้อยละของจำนวนช่วงเวลาและค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรม พร้อมทั้งแสดงในรูปกราฟ ต่อไปนี้

ตาราง 2 จำนวนช่วงเวลา ค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลา ค่าร้อยละของจำนวนช่วงเวลา และค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมวิ่งออกนอกแถวในกิจกรรมเคารพธงชาติ

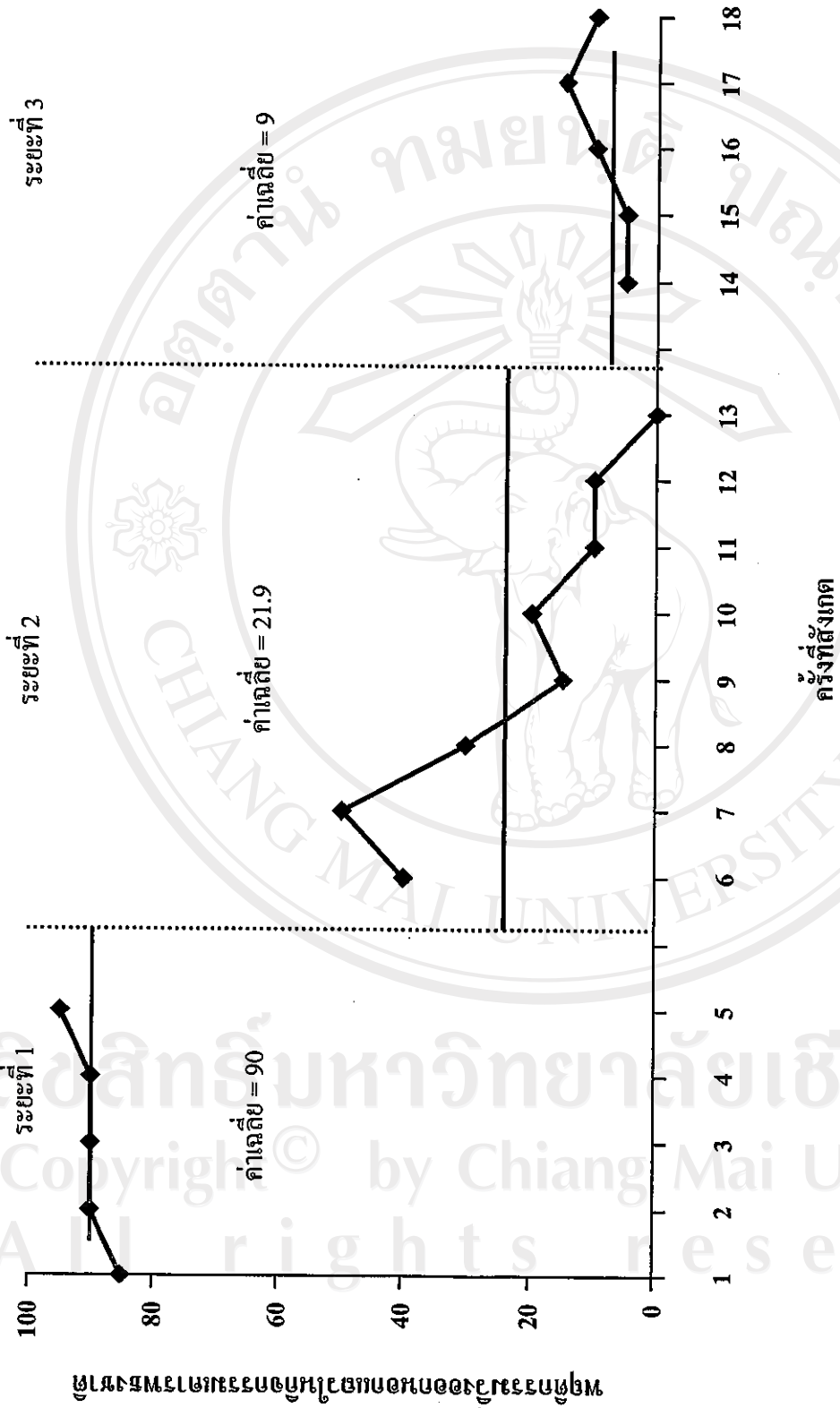
ครั้งที่สังเกต	ระยะที่ 1 (A1)		ระยะที่ 2 (B)		ระยะที่ 3 (A2)		ค่าเฉลี่ย	
	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ
1	17	85						
2	18	90						
3	18	90						
4	18	90						
5	19	95						
N = 5	$\Sigma X = 90$						$\bar{X} = 18$	90
6			8	40				
7			10	50				
8			6	30				
9			3	15				
10			4	20				
11			2	10				
12			2	10				
13			0	0				
N = 8			$\Sigma X = 35$				$\bar{X} = 4.38$	21.90
14					1	5		
15					1	5		
16					2	10		
17					3	15		
18					2	10		
N = 5					$\Sigma X = 9$		$\bar{X} = 1.80$	9

จากตาราง 2 แสดงว่าในระยะที่ 1 (A1) หรือระยะก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่ผีพุดติกรรมวิ่งออกนอกแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติเท่ากับ 18 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 90 ของจำนวนช่วงเวลาที่ ระยะที่ 2 (B) หรือระยะการทดลองมีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่ผีพุดติกรรมวิ่งออกนอกแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติเท่ากับ 4.38 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 21.90 ของจำนวนช่วงเวลาที่ ระยะที่ 3 (A2) หรือระยะถดถอยก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่ผีพุดติกรรมวิ่งออกนอกแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ เท่ากับ 1.80 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 9 ของจำนวนช่วงเวลาที่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

แผนสถิติที่ 1 ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมวิ่งออกนอกแถวในกิจกรรมการพวงชาติ

◆ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมวิ่งออกนอกแถวในกิจกรรมการพวงชาติ

จากแผนสถิติ 1 ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมวิ่งออกจากแถว ขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติในระยะที่ 1 (A1) มีค่าเท่ากับร้อยละ 90 และในระยะที่ 2 (B) มีค่าเท่ากับร้อยละ 21.9

ส่วนในระยะที่ 3 (A2) ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมวิ่งออกจากแถว ขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ มีค่าเท่ากับร้อยละ 9 ซึ่งมีค่าลดลงมากอย่างเห็นได้ชัด

พฤติกรรมกรเข้าแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ

ผู้ศึกษาได้บันทึกพฤติกรรมกรร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติ ผู้ศึกษาสังเกตพฤติกรรม ในช่วงต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ระยะที่ 1 (A1) เป็นระยะก่อนการทดลอง ระหว่างเวลา 08.00 น. - 08.30 น.

การสังเกตครั้งที่ 1 วันที่ 30 มกราคม 2549 ผู้ศึกษาสังเกตได้ว่า โรงเรียนจัดแถวแต่ละ ชั้นใกล้ชิดกันมาก นักเรียนมักเล่นกันในแถว และหยอกล้อเล่นกับกรณีศึกษาทั้งแถวด้านหน้าและ ด้านหลัง โดยกรณีศึกษาขึ้นอยู่หัวแถวและวิ่งออกนอกแถวในช่วงการสังเกต 5 นาที จาก 20 ช่วง มียุติกรรมกรวิ่งออกนอกแถว 17 ช่วง

การสังเกตครั้งที่ 2 วันที่ 31 มกราคม 2549 ผู้ศึกษาสังเกตได้ว่า โรงเรียนได้จัดแถว ชั้นเด็กเล็กอยู่ด้านหลัง กล่าวคือแถวชั้นเด็กอนุบาลได้จัดไว้แถวหลังสุดและเรียงลำดับชั้นสูงขึ้นไป จัดแถวอยู่ด้านหน้า เด็กเล็กที่อยู่ด้านหลังจึงมักเล่นกันในแถวไม่สนใจกิจกรรมหน้าเสาธง มีเด็ก นักเรียนคนอื่นในแถวชั้นเดียวกับกรณีศึกษามาเล่นหยอกกันและตีหูกรณีศึกษา นอกจากนี้เด็ก ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมซุกซนมากและยืนในแถวในตำแหน่งประกบทั้งซ้ายขวา ทำให้กรณีศึกษา รู้สึกรำคาญ จึงวิ่งออกนอกแถวบ่อยกว่าปกติมาก ทั้งนี้ผู้ศึกษาสามารถบันทึกพฤติกรรมวิ่งออก นอกแถวได้ 18 ช่วง จาก 20 ช่วง

การสังเกตครั้งที่ 3 ของผู้ศึกษาในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2549 พบว่า มีนักเรียนออทิสติก อีกคนหนึ่งชอบวิ่งไปมา ซึ่งโรงเรียนวัดช่างเคี่ยนรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษจำนวนมาก และมีทุกระดับความรุนแรงในความบกพร่อง โดยเฉพาะนักเรียนที่เป็นออทิสติกมีจำนวนมากกว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องประเภทอื่น ซึ่งทำให้ยากในการควบคุมในขณะที่เข้าแถวเมื่อเทียบกับ จำนวนบุคลากรในโรงเรียนที่ต้องดูแลเด็กดังกล่าว ส่งผลให้กรณีศึกษาวิ่งออกจากแถวไปเล่นเปิด ก๊อกน้ำหลังตึกอนุบาล ผู้ศึกษาสามารถบันทึกพฤติกรรมวิ่งออกนอกแถวได้ 18 ช่วง จาก 20 ช่วง

การสังเกตครั้งที่ 4 ของผู้ศึกษาในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2549 พบว่า โรงเรียนได้ใช้เวลา จัดกิจกรรมหลายกิจกรรมหน้าเสาธง เช่น การอบรมมารยาท และมีกิจกรรมการหาเสียงของ นักเรียนรุ่นพี่ที่สมัครเป็นคณะกรรมการนักเรียน ถึงแม้เป็นฤดูหนาว เมื่อถึงเวลาตอนสายประมาณ

เกือบ 09.00 น. อากาศจะเริ่มร้อน กรณีศึกษาเริ่มหุงจดหัดเดินออกจากแถวไปเล่นใต้ต้นไม้ เมื่อครูประจำชั้นนำกลับมาเข้าแถวกรณีศึกษากรีดร้อง ครูประจำชั้นจึงขอให้ครูพี่เลี้ยงนำกลับ เพราะเด็กกลัวครูพี่เลี้ยง แต่กรณีศึกษายังเดินออกจากแถวขณะที่ครูเดินไปดูเด็กนักเรียนคนอื่นที่กำลังเล่นกันในแถว ในช่วงนี้ผู้ศึกษาพบว่าพฤติกรรมวิ่งออกนอกแถวบันทึกได้ 18 ช่วง จาก 20 ช่วง

การสังเกตครั้งที่ 5 วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2549 ผู้ศึกษาพบว่า กรณีศึกษามาถึงโรงเรียนสาย ไม่ทันเข้าแถวตั้งแต่แรก จึงไม่ยอมเข้าแถวและนอนลงบนพื้น และขอให้ครูพี่เลี้ยงไปซื้อลูกอมมอสอลล์มาให้ แต่ร้านค้าสหกรณ์ของโรงเรียนปิด ทำให้กรณีศึกษาไม่ยอมเข้าแถว ครูพี่เลี้ยงและครูฝึกสอนช่วยกันจับมาเข้าแถว กรณีศึกษาร้องไห้ไม่ยอมหยุดและวิ่งออกนอกแถวเหมือนเดิม ในช่วงนี้ผู้ศึกษาสามารถบันทึกพฤติกรรมวิ่งออกนอกแถวได้ 19 ช่วง จาก 20 ช่วง

2. ระยะที่ 2 (B) ระยะการทดลอง ระหว่างเวลา 08.00 น. - 08.30 น.

การสังเกตครั้งที่ 6 วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2549 ผู้ศึกษาให้เพื่อนผู้สอนทำการปรับพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวของกรณีศึกษาตามแผนการปรับพฤติกรรมที่ 1 โดยให้เพื่อนผู้สอนนำกรณีศึกษาไปเข้าแถวกับเพื่อนผู้สอนในแถวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อให้กรณีศึกษาดูแบบอย่างการเข้าแถวและการร่วมกิจกรรมจากเพื่อนรุ่นพี่ และให้เพื่อนผู้สอนยืนข้าง ๆ ซึ่งในแผนการปรับพฤติกรรมนี้ได้กำหนดปลอกข้อมือที่มีรูปการเข้าแถวติดอยู่เพื่อเป็นสื่อให้เพื่อนผู้สอนใช้กระตุ้นเตือนกรณีศึกษาโดยให้เพื่อนผู้สอนเป็นผู้ชี้ให้กรณีศึกษาดูรูปภาพที่ปลอกข้อมือทุกครั้งที่กรณีศึกษาจะวิ่งออกนอกแถว จากที่ผู้ศึกษาสังเกตได้ในขณะนั้นกรณีศึกษาหันมองซ้ายขวาคู่ ๆ ในแถวและทำตามเมื่อมีการสวมข้อมือให้หรือยืนตรงขณะเคารพธงชาติ ผู้ศึกษาได้บันทึกพฤติกรรมการออกนอกแถวในครั้งนี้ได้เท่ากับ 8 ช่วงเวลา ซึ่งมีพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวลดลงกว่าครั้งก่อนการทดลอง

การสังเกตครั้งที่ 7 วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2549 ผู้ศึกษาสรุปได้ว่า โรงเรียนให้นักเรียนจัดแถวใหม่ จากที่ให้ชั้นเด็กเล็กอยู่ด้านหลังให้เปลี่ยนมาอยู่ด้านหน้าและให้เรียงระดับชั้นที่สูงขึ้นให้จัดแถวอยู่ด้านหลังตามลำดับแผนการจัดแบบเดิม หลังจากมีการจัดแถวใหม่ ผู้ศึกษาได้ให้เพื่อนผู้สอนเข้าแถวกับกรณีศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และให้เพื่อนผู้สอนทำการปรับพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวตามแผนที่ 2 และในแผนนี้ให้เพื่อนผู้สอนและกรณีศึกษาสวมปลอกข้อมือที่มีรูปภาพการเข้าแถวติดอยู่ จุดประสงค์ที่ให้เพื่อนผู้สอนสวมปลอกข้อมือด้วย เพราะการปรับพฤติกรรมครั้งนี้ช่วงแรกกรณีศึกษาไม่ยอมสวมปลอกข้อมือ ผู้ศึกษาจึงให้เพื่อนผู้สอนสวมแบบอย่างให้กรณีศึกษาดู หลังจากนั้นกรณีศึกษาจึงยอมสวมปลอกข้อมือดังกล่าว และก่อนการเข้าแถว เพื่อนผู้สอนได้อธิบายและบอกเงื่อนไขให้กรณีศึกษาเข้าใจเกี่ยวกับรางวัลที่จะได้รับหาก

กรณีศึกษายอมเข้าแถวคือ จะให้ภาพพัฒนาเมื่อยอมเข้าแถวโดยไม่วิ่งออกนอกแถว ซึ่งภาพพัฒนามีขนาด 1 x 1 นิ้ว และถ้าหากสะสมภาพพัฒนาได้ครบจำนวนที่กำหนดให้จะได้รางวัลเป็นขนม กรณีศึกษาร้องให้ขอถือภาพพัฒนาก่อนการเข้าแถว แต่เพื่อนผู้สอนไม่ยอมให้จนกว่ากรณีศึกษายอมเข้าแถว ในที่สุดกรณีศึกษายอมเข้าแถว โดยในช่วงแรกยอมเข้าแถวประมาณ 1 นาที เพื่อนผู้สอนได้มอบภาพพัฒนาให้กรณีศึกษา แต่กรณีศึกษานำภาพพัฒนาออกเพื่อนในแถวและเพื่อนอีกคนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ กรณีศึกษาแย่งภาพพัฒนาจากกรณีศึกษา จึงทำให้กรณีศึกษาโกรธและวิ่งออกจากแถว เพื่อนผู้สอนต้องอธิบายให้เพื่อนคนที่แย่งภาพพัฒนาให้เข้าใจว่าเพื่อนผู้สอนกำลังทำการปรับพฤติกรรมกรณีศึกษา และให้คืนภาพพัฒนาให้กรณีศึกษา เมื่อเพื่อนคนดังกล่าวเข้าใจ จึงยอมคืนภาพพัฒนาให้ ทำให้กรณีศึกษากลับมาเข้าแถวเหมือนเดิม ผู้ศึกษาได้บันทึกการเกิดพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวในครั้งนี้ได้เท่ากับ 10 ช่วงเวลา ซึ่งมีจำนวนมากกว่าการปรับพฤติกรรมครั้งก่อน ผู้ศึกษาเห็นว่าสถานะแวดล้อมที่เป็นนักเรียนมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว ดังนั้นผู้ศึกษาจึงปรึกษากับครูประจำชั้นช่วยทำความเข้าใจกับนักเรียนในชั้นทุกคนเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมการเข้าแถวของกรณีศึกษา และหลังจากเลิกแถวเข้าห้องเรียนครูประจำชั้นได้ชี้แจงให้นักเรียนทุกคนได้ทราบในการปรับพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวของกรณีศึกษา

การสังเกตครั้งที่ 8 วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2549 ผู้ศึกษาสังเกตได้ว่าวันนี้กรณีศึกษามีพฤติกรรมขึ้นแกว่งแขนไปมาตลอดเวลาและวิ่งไปปีนป้ายเสาเป็นบาสเกตบอลหลายครั้ง และเนื่องจากแถวชั้นเด็กเล็กอยู่ด้านหน้าคือ เริ่มจากแถวชั้นอนุบาลเป็นแถวแรกและแถวที่สองเป็นแถวชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นแถวของชั้นกรณีศึกษาและอยู่ใกล้เสาเป็นบาสเกตบอล และผู้ศึกษาได้ข้อมูลจากพี่เลี้ยงว่าวันนี้กรณีศึกษามาโรงเรียนสาย เพราะอากาศหนาวทำให้กรณีศึกษาไม่ได้ออกไปปีนป้ายเสาเป็นบาสเกตบอล ซึ่งกรณีศึกษาชอบปีนป้ายเป็นประจำทุกเช้าก่อนเข้าแถว จึงทำให้กรณีศึกษาออกจากแถวไปปีนป้ายเสาดังกล่าวในขณะที่คนอื่นเข้าแถว และเมื่อครูประจำชั้นนำกรณีศึกษากลับมาเข้าแถว กรณีศึกษาก็ร้องและวิ่งกลับไปปีนป้ายเช่นเดิม ผู้ศึกษาสังเกตและบันทึกการเกิดพฤติกรรมวิ่งออกนอกแถวได้ 6 ช่วง จาก 20 ช่วง

การสังเกตครั้งที่ 9 วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2549 ผู้ศึกษาสังเกตพฤติกรรมของกรณีศึกษา ก่อนเข้าแถวพบว่าพฤติกรรมที่มักทำเป็นประจำทุกวันนอกจากการปีนป้ายเสาเป็นบาสเกตบอล คือ กรณีศึกษาจะเปิดพัฒนาในห้องสอนเสริมวิชาการศึกษาพิเศษ ซึ่งกรณีศึกษาปฏิบัติเช่นนี้เป็นประจำทุกวันและเมื่อเปิดพัฒนาเสร็จจะนั่งดูพัฒนาหมุนและหัวเราะ แต่ในวันนี้กรณีศึกษามาโรงเรียนสาย ทำให้มีอารมณ์หงุดหงิด ไม่ยอมให้เพื่อนผู้สอนพามาเข้าแถวและขอไปเปิดพัฒนาในห้องสอนเสริมวิชาการศึกษาพิเศษ ดังนั้นเพื่อนผู้สอนจึงใช้ภาพพัฒนาโดยบอกเงื่อนไขว่าหากกรณีศึกษายอมเข้าแถว

จะได้ภาพพัฒนาและสะสมนำไปแลกขนมกับนักศึกษา จึงทำให้กรณีศึกษายอมมาเข้าแถว และเพื่อนผู้สอนจึงดำเนินการปรับพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวในแผนที่ 3 ซึ่งในแผนที่ใช้แท่นยืนขนาดกว้าง 9 นิ้ว ยาว 9 นิ้ว สูง 9 นิ้ว เป็นอุปกรณ์ให้กรณีศึกษาขึ้น จุดประสงค์ที่ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวเพื่อกำหนดพื้นที่ให้กรณีศึกษาขึ้น จากการสังเกตพบว่ากรณีศึกษามักจะแก้มือยืนขาเดียว หรือ โน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อที่จะให้ตนเองเสียการทรงตัวและเมื่อเสียการทรงตัวจะได้ถือโอกาสเดินออกนอกแถว แต่เพื่อนผู้สอนยืนอยู่ด้านหลังคอยเตือนให้ยืนนิ่ง ๆ พร้อมทั้งใช้ภาพพัฒนาเป็นแรงเสริมทุกครั้ง ผู้ศึกษาได้บันทึกการเกิดพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวในครั้งนี้ได้ 3 ช่วง จากทั้งหมด 20 ช่วง

การสังเกตครั้งที่ 10 วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2549 ผู้ศึกษาได้กำหนดพื้นที่ให้กรณีศึกษาขึ้นในกรอบสี่เหลี่ยมขนาด 15 x 15 ตารางนิ้ว และมีเพื่อนผู้สอนยืนอยู่ด้านหลังของกรณีศึกษาเมื่อเข้าแถวได้ประมาณ 2 นาที มีเด็กออกทิสติกอีกคนหนึ่งเข้ามา ในมือถือกิ่งไม้ขนาดเล็กและนำมาตีกรณีศึกษา แต่ตีไม่แรงมากและเด็กคนเดิมยังเดินไปรอบ ๆ กรอบที่กรณีศึกษาขึ้นอยู่ ทำให้กรณีศึกษา รู้สึกรำคาญและวิ่งออกนอกแถว และเพื่อนผู้สอนได้เตือนเด็กคนนั้นให้ออกไปห่าง ๆ และให้ครูประจำชั้นควบคุมเด็กออกทิสติกคนนั้นให้อยู่ในแถว และเพื่อนผู้สอนได้ตามกรณีศึกษากลับมาเข้าแถวอีกครั้ง แต่กรณีศึกษากลับมาขึ้นได้ไม่ถึง 1 นาที ก็วิ่งออกนอกแถวอีกครั้งนี้ผู้ศึกษาได้บันทึกพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวได้ในครั้งนี้เท่ากับ 4 ช่วง จาก 20 ช่วง ซึ่งเพิ่มจากครั้งก่อน

การสังเกตครั้งที่ 11 วันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2549 ผู้ศึกษาได้เข้าไปควบคุมเด็กออกทิสติกที่นำมาตีกรณีศึกษาไม่ให้ไปรบกวนกรณีศึกษาขณะเข้าแถว และผู้ศึกษาสังเกตได้ว่าการวิ่งออกนอกแถวลดลงจาก 4 ช่วง ในการทดลองครั้งก่อนคือลดลงเหลือ 2 ช่วง จาก 20 ช่วง

การสังเกตครั้งที่ 12 วันที่ 1 มีนาคม 2549 ผู้ศึกษาได้กำหนดพื้นที่ให้กรณีศึกษาขึ้นโดยใช้เทปขาวสีแดงติดพื้นทำเป็นกรอบสี่เหลี่ยม และเป็นสีที่กรณีศึกษาเลือกเอง ซึ่งกรอบมีขนาด 9 x 9 ตารางนิ้ว จากการบันทึกสังเกตในวันแรกที่ใช้แผนที่ กรณีศึกษาได้นั่งลงเอนนิ้วและรอยแตกของพื้นซีเมนต์ที่อยู่ตรงมุมกรอบสี่เหลี่ยมดังกล่าวซึ่งเป็นรอยแตกขนาดเล็ก ซึ่งผู้ศึกษาไม่เห็นในตอนที่ทำกรอบดังกล่าว จึงทำให้กรณีศึกษาสนใจในหลุมทรายและเอามือและทรายออกมาโปรยใส่เพื่อนผู้สอนและเพื่อน ๆ ที่อยู่ข้าง ๆ เพื่อนผู้สอนเตือนกรณีศึกษาหากเล่นทรายเพื่อนผู้สอนจะไม่มาเข้าแถวด้วย ทำให้กรณีศึกษาหยุดการเล่นทรายแต่ยังมีพฤติกรรมออกนอกแถว 2 ช่วงเวลา

การสังเกตครั้งที่ 13 วันที่ 3 มีนาคม 2549 ในวันนี้ผู้ศึกษาได้ย้ายกรอบสี่เหลี่ยมที่ให้
กรณีศึกษาขึ้นคือเปลี่ยนที่เดิมที่มีรอยแตกซีเมนต์ ย้ายมาทำทิศตรงข้ามกับที่เดิม ซึ่งนอกจากจะมี
รอยแตกของซีเมนต์แล้วยังอยู่ใกล้เสาเป็นบาสเกตบอลและห่างจากเพื่อนคนอื่น ๆ บ้างเล็กน้อย
โดยผู้ศึกษา ครูพี่เลี้ยงและเพื่อนผู้สอนได้อธิบายให้กรณีศึกษาเข้าใจเหตุผลที่ย้าย และได้บอก
กรณีศึกษาให้เข้าใจก่อนล่วงหน้า 1 วัน ซึ่งการย้ายสถานที่ เด็กออกทัศนศึกษาส่วนใหญ่จะไม่ยอม
หากมีการเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่ตนเองได้ยอมรับแล้วในตอนต้น และผู้ศึกษาได้ทำความเข้าใจกับ
กรณีศึกษาทุกครั้งที่มีการใช้สื่ออุปกรณ์ในแผนแต่ละครั้งและให้กรณีศึกษาได้รู้ล่วงหน้าทุกครั้งว่า
ต้องการให้ทำอะไรในกิจกรรมใหม่ เพื่อไม่ให้มีปฏิกิริยาต่อต้าน และผู้ศึกษาได้สังเกตและบันทึก
พฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถว ปรากฏว่าไม่มีพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้นเลยในการทดลองครั้งนี้

3. ระยะที่ 3 (A2) ระยะหลังการทดลอง ระหว่างเวลา 08.00 น. - 08.30 น.

การสังเกตครั้งที่ 14-15 ระหว่างวันที่ 6-10 มีนาคม 2549 ผู้ศึกษาได้ถอดถอนเพื่อน
ผู้สอนออกและในวันแรกที่ถอดถอนเพื่อนผู้สอนออก กรณีศึกษาร้องไห้จะขอไปเข้าแถวกับเพื่อน
ผู้สอน และเพื่อนผู้สอนได้ปลอบกรณีศึกษาและสัญญาว่าจะมารับกรณีศึกษาที่หน้าโรงเรียนทุกเช้า
ก่อนเข้าแถว แต่จะไม่เข้าแถวด้วย และถ้าหากกรณีศึกษายังไม่หยุดร้องไห้ เพื่อนผู้สอนจะไม่มาเล่น
ด้วยอีก ทำให้กรณีศึกษายอมทำตามเงื่อนไข เมื่อผู้ศึกษาได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการวิ่งออก
นอกแถวหลังการถอดถอนการใช้เพื่อนผู้สอนในเวลาติดต่อกัน 5 วัน ผู้ศึกษาได้บันทึกพฤติกรรม
การวิ่งออกนอกแถวในครั้งที่ 14 เท่ากับ 1 ช่วง ครั้งที่ 15 เท่ากับ 1 ช่วง ครั้งที่ 16 เท่ากับ 2 ช่วง
ครั้งที่ 17 เท่ากับ 3 ช่วง และครั้งที่ 18 ซึ่งเป็นการบันทึกครั้งสุดท้ายหลังการทดลอง มีพฤติกรรม
วิ่งออกนอกแถวเท่ากับ 2 ช่วงเวลา

นอกจากนี้ผู้ศึกษาได้สังเกตพบว่ากรณีศึกษาจะสนใจและร่วมกิจกรรมการออกกำลังกาย
ที่มีการเปิดเพลงประกอบท่าทางมากและทำท่าทางตามรุ่นพี่ที่เป็นผู้นำหน้าแถว จนจบเพลงโดยไม่
วิ่งออกนอกแถวเลย และยังมีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือ โรงเรียนวัดช่างเคี่ยนได้จัดกิจกรรมหน้า
เสาธงหลายกิจกรรม เช่น การสอนภาษาพื้นเมืองวันละคำ การแข่งข่าวสารต่าง ๆ ของทางโรงเรียน
ให้นักเรียนทราบ การอบรมมารยาทไทย รวมทั้งกิจกรรมการออกกำลังกาย เป็นต้น ดังนั้นจึงใช้
เวลาในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นประมาณ 30 นาที

ตอนที่ 2 ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลจากการบันทึกในแบบสังเกตแบบช่วงเวลามาวิเคราะห์เพื่อหาจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมการวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนช่วงเวลา ค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลา ค่าร้อยละของจำนวนช่วงเวลา และค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือ

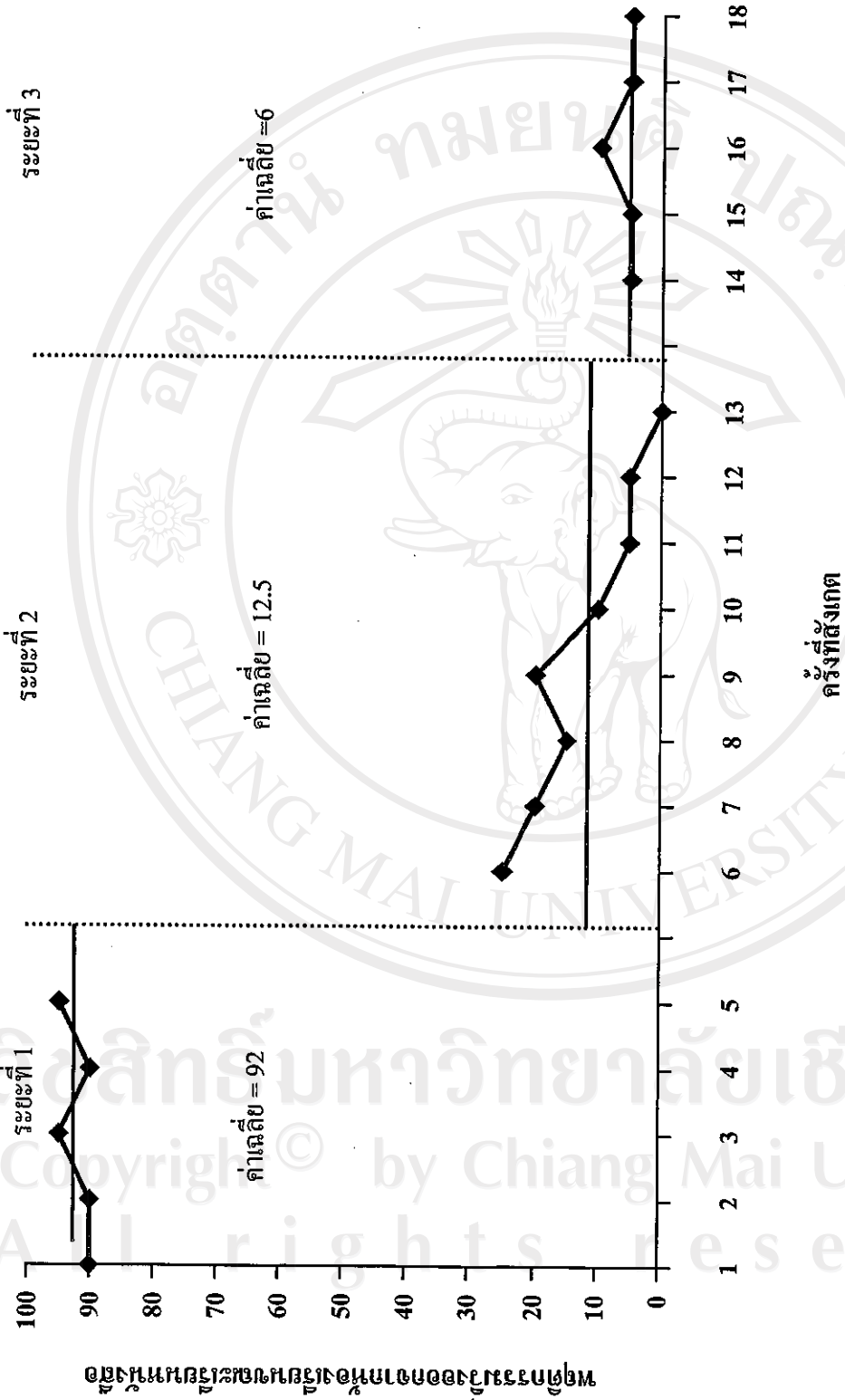
ครั้งที่สังเกต	ระยะที่ 1 (A1)		ระยะที่ 2 (B)		ระยะที่ 3 (A2)		ค่าเฉลี่ย	
	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ
1	18	90						
2	18	90						
3	19	95						
4	18	90						
5	19	95						
N = 5	$\Sigma X = 92$						$\bar{X} = 18.40$	92
6			5	25				
7			4	20				
8			3	15				
9			4	20				
10			2	10				
11			1	5				
12			1	5				
13			0	0				
N = 8			$\Sigma X = 20$				$\bar{X} = 2.50$	12.5
14					1	5		
15					1	5		
16					2	10		
17					1	5		
18					1	5		
N = 5					$\Sigma X = 6$		$\bar{X} = 1.20$	6

จากตาราง 3 แสดงว่าในระยะที่ 1 มีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือ เท่ากับ 18.40 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 92 ของจำนวนช่วงเวลาระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือ เท่ากับ 2.50 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่เท่ากับ 12.50 ระยะที่ 3 มีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือ เท่ากับ 1.20 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 6 ของจำนวนช่วงเวลา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

แผนสถิติ 2 ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมวิ่งออกจากรังเรียนขณะเรียนหนังสือ

◆ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมวิ่งออกจากรังเรียนขณะเรียนหนังสือ

จากกราฟ 2 ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือในระบะที่ 1 (A1) มีค่าร้อยละ 92 และในระบะที่ 2 (B) มีค่าร้อยละ 12 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระบะที่ 1(A1) ส่วนในระบะที่ 3 (A2) ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมวิ่งออกจากห้องเรียนขณะเรียนหนังสือ มีค่าร้อยละ 6 ซึ่งมีค่าลดลงมากอย่างเห็นได้ชัด

พฤติกรรมการวิ่งออกจากห้องเรียนขณะนั่งเรียนหนังสือ

จากการบันทึกพฤติกรรมการวิ่งออกจากห้องเรียนขณะนั่งเรียนหนังสือ ผู้ศึกษาสังเกตพฤติกรรมในช่วงต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ระบะที่ 1 (A) เป็นระบะก่อนการทดลอง ระหว่างเวลา 12.30 น. - 13.00 น.

จากการบันทึกและสังเกตก่อนการทดลองการปรับพฤติกรรมการวิ่งออกจากห้องเรียน ผู้ศึกษาได้สังเกตสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน พบว่าห้องเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีนักเรียนทั้งหมด 30 คน ซึ่งมีนักเรียนออทิสติก 3 คน นักเรียนที่มีความบกพร่องด้านภาษาและการสื่อสาร 1 คน และนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านร่างกาย 1 คน รวมมีนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษทั้งสิ้น 5 คน โดยครูได้จัดให้นักเรียนทั้ง 5 คนนี้นั่งในแถวด้านหลังห้องเรียนและมีครูพี่เลี้ยงคอยดูแลจำนวน 2 คน ส่วนนักเรียนคนอื่นที่เหลืออีก 25 คน จัดให้นั่งโดยแบ่งเป็น 4 แถว ส่วนโต๊ะครูจัดไว้ด้านหลังห้องถัดจากโต๊ะของนักเรียนที่มีความจำเป็นพิเศษ มีพัดลมเพดาน 2 ตัว ด้านทิศใต้ของห้องเรียนติดกับถนนถึงไม่ใช่อถนนหลัก แต่เป็นซอยที่มีรถเข้าออกจำนวนมากเพราะเป็นแหล่งชุมชน

นอกจากนี้ในช่วงเช้าก่อนเริ่มเรียนหนังสือคาบแรก ครูประจำชั้นจะให้นักเรียนทำความสะอาดห้องทุกวัน นักเรียนมักวิ่งไล่เล่นกันส่งเสียงดัง กรณีศึกษาจะนั่งวาดรูประบายสีพัดลมทุกวันก่อนเริ่มเรียนหนังสือ แต่มีนักเรียนคนอื่นมักเข้ามารบกวน โดยหยิบดินสอสีไปโดยไม่บอกกล่าว ทำให้กรณีศึกษาหงุดหงิดและวิ่งออกนอกห้อง นอกจากนี้ขณะครูกำลังสอนหนังสือกรณีศึกษามักจะเดินไปเปิดพัดลมเพดานและเมื่อพัดลมหมุน กรณีศึกษาจะนั่งมองดูพัดลมหมุนเป็นเวลานานประมาณ 5 นาที จึงจะลุกมานั่งที่เดิม ในห้องเรียนนี้ครูประจำชั้นและครูประจำวิชาจะแยกเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กที่มีความจำเป็นพิเศษจะให้ครูพี่เลี้ยงเป็นคนสอน โดยครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชาจะเป็นผู้เตรียมใบงานให้ครูพี่เลี้ยง ส่วนนักเรียนคนอื่นครูประจำชั้นหรือครูประจำวิชาจะเป็นผู้สอน และนอกจากนี้ผู้ศึกษาพบว่าเด็กที่มีความจำเป็นพิเศษไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมใด ๆ ในห้องเรียน และผู้ศึกษาพบว่ากรณีศึกษามักจะวิ่งออกนอกห้องเรียนไปเปิดน้ำเล่นด้านหลังอาคารเรียน ครูพี่เลี้ยงจะเป็นผู้ตามกรณีศึกษาให้กลับเข้าห้องเรียน และครูประจำชั้นได้จัดให้กรณีศึกษานั่งใกล้หน้าต่าง ทำให้กรณีศึกษามักจะมองออกนอกหน้าต่างนาน ๆ และหากมี

เสียงรบกวนที่จับผ่านไปมาในซอยข้างโรงเรียน กรณีศึกษาจะหันไปมองทุกครั้งโดยไม่สนใจการสอนของครูที่เลี้ยง เมื่อผู้ศึกษาได้ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการวิ่งออกนอกห้องเรียนติดต่อกัน 5 วัน ซึ่งเป็นระยะก่อนการทดลองการปรับพฤติกรรม พบว่ากรณีศึกษาจะวิ่งออกนอกห้องเรียนบ่อยมาก และจะนั่งได้นานประมาณ 5 วินาที หลังจากนั้นกรณีศึกษาจะออกจากห้องเรียนไปปีนราวระเบียงหน้าห้องเรียนและเปิดก๊อกน้ำเล่นด้านหลังอาคารเรียน ซึ่งผู้ศึกษานับบันทึกการวิ่งออกจากห้องเรียนของกรณีศึกษาได้ดังนี้ ครั้งที่ 1 เท่ากับ 18 ช่วง ครั้งที่ 2 เท่ากับ 18 ช่วง ครั้งที่ 3 เท่ากับ 19 ช่วง ครั้งที่ 4 เท่ากับ 18 ช่วง และครั้งที่ 5 เท่ากับ 19 ช่วง ซึ่งแต่ละครั้งที่สังเกตได้แบ่งช่วงการสังเกตออกทั้งหมด 20 ช่วง

2. ระยะที่ 2 (B) ระยะการทดลอง ระหว่างเวลา 12.30 น. - 13.00 น.

เมื่อเริ่มใช้แผนการปรับพฤติกรรมแผนที่ 1 ในห้องเรียนเสริมวิชาการการศึกษาพิเศษของโรงเรียนวัดช่างเคี่ยน ผู้ศึกษาจัดให้มีเพื่อนผู้สอนนั่งคู่กับกรณีศึกษา ส่วนนักเรียนรุ่นพี่คู่กับนักเรียนออทิสติกคนอื่นอีกจำนวน 4 คู่ เพื่อร่วมกิจกรรมการต่อภาพพัคลม และผู้ศึกษาได้ให้ทุกคู่แข่งขันกันในการต่อภาพพัคลม หากคู่ใดต่อภาพพัคลมได้เสร็จก่อนจะมีรางวัลให้เป็นขนม ซึ่งการต่อภาพพัคลมเป็นกิจกรรมที่กรณีศึกษาสนใจมาก เพราะภาพพัคลมเป็นสิ่งที่กรณีศึกษาชอบมาก แต่กรณีศึกษายังมีพฤติกรรมวิ่งออกนอกห้องเรียน ผู้ศึกษาสามารถบันทึกการวิ่งออกนอกห้องเรียนได้ 5 ช่วง จาก 20 ช่วง

แผนการปรับพฤติกรรมแผนที่ 2-5 ผู้ศึกษาได้ใช้สื่อที่ผลิตขึ้นเองเป็นนิทานการ์ตูน แต่เป็นภาพนิ่งและมีเสียงบรรยายประกอบ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสอนทักษะสังคมและมีทั้งหมด 4 เรื่อง โดยผู้ศึกษาจะใช้นิทานการ์ตูนดังกล่าวแผนละ 1 เรื่อง

เมื่อเริ่มปรับพฤติกรรมแผนที่ 2 ผู้ศึกษาได้จัดให้เพื่อนผู้สอนนั่งคู่กับกรณีศึกษา ส่วนนักเรียนรุ่นพี่ให้จับคู่กับนักเรียนออทิสติกคนอื่นอีก 4 คู่ ในแผนนี้จะเป็นนิทานเกี่ยวกับการทักทายสวัสดิ และในกิจกรรมนี้นักเรียนทุกคนรวมทั้งกรณีศึกษามีความสนใจในนิทานการ์ตูนมาก และเมื่อคู่นิทานเสร็จ ผู้ศึกษาให้เพื่อนผู้สอนและนักเรียนรุ่นพี่สอนทักษะสังคมให้กับคู่ของตนเองโดยนำเรื่องราวที่มีอยู่ในนิทานการ์ตูนมาสอน เช่น เราจะทักทายสวัสดิกันในฐานะการดีใจบ้าง พร้อมทั้งให้เพื่อนผู้สอนและนักเรียนรุ่นพี่ทำเป็นแบบอย่างให้กับคู่ของตนเอง และในการสอนทักษะสังคมในครั้งนี้ เพื่อนผู้สอนได้ทำเป็นแบบอย่างให้กรณีศึกษาดู แต่ในช่วงแรกกรณีศึกษาไม่ยอมทำตามจะขอออกจากห้องเรียน เพื่อนผู้สอนจึงใช้ภาพพัคลมเป็นแรงเสริม โดยเพื่อนผู้สอนได้บอกเงื่อนไขในการสะสมภาพพัคลมเพื่อนำไปแลกขนม ทำให้กรณีศึกษายอมทำตามแต่มีการวิ่งออกนอกห้องเรียนบ้าง ซึ่งผู้ศึกษาสามารถบันทึกได้คือ 4 ช่วง จาก 20 ช่วง

สำหรับแผนที่ 3-5 ผู้ศึกษาได้ดำเนินการจัดกิจกรรมเหมือนกับแผนที่ 2 แต่มีการเปลี่ยนเรื่องนิทานการ์ตูนดังนี้ แผนที่ 3 เรื่องขอโทษ แผนที่ 4 เรื่องขออภัย และแผนที่ 5 เรื่องขอบคุณ

ในการปรับพฤติกรรมตามแผนที่ 3 ผู้ศึกษาสังเกตพฤติกรรมได้ว่า หลังจากกรณีศึกษารับประทานอาหารเที่ยงกับเพื่อนผู้สอนเสร็จ เพื่อนผู้สอนได้บอกให้กรณีศึกษาให้ไปรอเพื่อนผู้สอนที่ห้องสอนเสริมวิชาการศึกษาพิเศษ เพราะเพื่อนผู้สอนจะไปหาเพื่อนเพื่อยืมหนังสือเรียน แต่กรณีศึกษาไม่ยอมและขอตามไปด้วย เพื่อนผู้สอนต้องนำกรณีศึกษามาส่งที่ห้องดังกล่าวและบอกกรณีศึกษาว่าหากไม่เชื่อฟังคำสั่ง เพื่อนผู้สอนจะไม่มาหาอีก กรณีศึกษาจึงยอมทำตามคำสั่ง แต่ไม่ยอมเข้าไปในห้องจะขอนั่งรอหน้าห้องเรียนจนกว่าเพื่อนผู้สอนจะกลับมา ผู้ศึกษายังสังเกตได้ว่าในระหว่างที่ดำเนินการปรับพฤติกรรมตามแผนที่ 3 นั้น กรณีศึกษานั่งมองคุณครูที่สอนที่คนอื่นที่กำลังสอนนักเรียนที่จับคู่ด้วยกัน และเพื่อนผู้สอนได้จับหน้ากรณีศึกษาเบา ๆ ให้หันมามองเพื่อนผู้สอนเพื่อที่จะทำแบบอย่างให้ดู กรณีศึกษายอมทำตาม แต่มีการวิ่งออกนอกห้องบ้าง ซึ่งผลจากการสังเกตพบว่ากรณีศึกษาวิ่งออกนอกห้อง 3 ช่วง จาก 20 ช่วง

เมื่อเริ่มใช้แผนการปรับพฤติกรรมตามแผนที่ 4 ในวันนี้กรณีศึกษามาถึงห้องเรียนสอนเสริมวิชาการศึกษาพิเศษก่อนนักเรียนคนอื่นและได้บอกกับผู้ศึกษาว่าจะระบายสีภาพพัฒนาให้ผู้ศึกษาและเพื่อนผู้สอน ในขณะที่กรณีศึกษากำลังระบายสีภาพพัฒนาได้มีนักเรียนออทิสติกอีกคนเข้ามาในห้องดังกล่าวและส่งเสียงดัง ทำให้กรณีศึกษา รู้สึกรำคาญและบอกผู้ศึกษาว่าไม่ให้ให้นักเรียนคนที่ส่งเสียงดังเข้าเรียนด้วย ผู้ศึกษาและเพื่อนผู้สอนได้ช่วยกันอธิบายว่าเพื่อนคนนั้นเขาคงไม่สบายและกรณีศึกษาจึงยอมให้นักเรียนคนนั้นเข้าร่วมกิจกรรมด้วย แต่นักเรียนคนดังกล่าวยังส่งเสียงดัง ผู้ศึกษาถามนักเรียนคนนั้นว่าต้องการอะไร จึงได้คำตอบว่าอยากจะนั่งด้านหน้าเพื่อจะได้ดูการ์ตูนใกล้ ๆ ซึ่งผลจากการย้ายนักเรียนคนอื่นมานั่งด้านหน้าจึงทำให้กรณีศึกษาไม่พอใจวิ่งออกนอกห้อง และเพื่อนผู้สอนได้ตามกลับมาและบอกว่าเด็กดีต้องเรียนหนังสือ กรณีศึกษาจึงยอมทำตามคำสั่ง ผู้ศึกษาได้บันทึกพฤติกรรมกรณีศึกษาวิ่งออกนอกห้องเรียนในครั้งนี้ได้เท่ากับ 4 ช่วง จาก 20 ช่วง

แผนการปรับพฤติกรรมแผนที่ 5 เมื่อกรณีศึกษามาถึงห้องเรียนสอนเสริมวิชาการศึกษาพิเศษได้บอกกับผู้ศึกษาว่าวันนี้เด็กดีต้องเรียนหนังสือ และเมื่อทำกิจกรรมได้ประมาณ 2 นาทีกรณีศึกษาวิ่งออกจากห้องเรียนไป 1 ครั้ง และกลับเข้ามาเอง หลังจากนั้นประมาณอีก 3 นาทีกรณีศึกษาวิ่งออกจากห้องไปนานพอสมควร เพื่อนผู้สอนจึงออกไปตามและพบกรณีศึกษาอยู่ในโรงอาหาร เมื่อสอบถามได้ความว่ากระหายน้ำ ดังนั้นในการปรับพฤติกรรมในครั้งนี้ผู้ศึกษาได้บันทึกการวิ่งออกจากห้องเรียนได้เท่ากับ 2 ช่วง จาก 20 ช่วง

ผู้ศึกษาได้ทำการปรับพฤติกรรมกรณีศึกษาตามแผนที่ 6 7 และ 8 ซึ่งในระหว่าง การปรับพฤติกรรม กรณีศึกษาสามารถร่วมกิจกรรมได้นาน มีการต่อรองขอออกนอกห้องใน บางครั้ง แต่เพื่อนผู้สอนได้ช่วยเตือนและกระตุ้นให้ร่วมกิจกรรมทุกครั้ง ผู้ศึกษาได้บันทึกการวิ่ง ออกจากห้องเรียนหลังจากมีการฝึกตามแผนครบทั้งหมด 5 แผน ปรากฏว่าไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว

3. ระยะที่ 3 (A2) ระยะถดถอยหรือระยะหลังการทดลอง

หลังการปรับพฤติกรรม ผู้ศึกษาได้ร่วมกับครูพี่เลี้ยงสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ขณะที่กรณีศึกษานั่งเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้ศึกษาได้แนะนำให้ครูประจำชั้นย้ายที่นั่งของ กรณีศึกษาจากที่เคยนั่งใกล้หน้าต่างให้มานั่งตรงกลางห้องในแถวเดิม และเพิ่มกิจกรรมการเรียน การสอนรวมทั้งให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของห้องเรียน และผู้ศึกษายังแนะนำให้จัดนักเรียน ที่มีผลการเรียนดีนั่งคู่กับกรณีศึกษาเพื่อช่วยเหลือและกระตุ้นเตือนกรณีศึกษาให้สนใจในการเรียน และทำให้พฤติกรรมการวิ่งออกจากห้องเรียนลดลงมาก แต่ยังมีพฤติกรรมดังกล่าวหลังการทดลอง ดังนี้คือ การสังเกตครั้งที่ 14 เท่ากับ 1 ช่วง ครั้งที่ 15 เท่ากับ 1 ช่วง ครั้งที่ 16 เท่ากับ 2 ช่วง ครั้งที่ 17 เท่ากับ 1 ช่วง และครั้งที่ 18 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายเท่ากับ 1 ช่วง ซึ่งการสังเกตแต่ละครั้ง ได้แบ่งออกเป็น 20 ช่วงเท่ากัน

ตอนที่ 3 ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลจากการบันทึกในแบบสังเกตแบบช่วงเวลามาวิเคราะห์เพื่อหาจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมการลุกเดินออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารกลางวัน ตามตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนช่วงเวลา ค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลา ค่าร้อยละของจำนวนช่วงเวลา และค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมการลุกเดินออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารเที่ยง

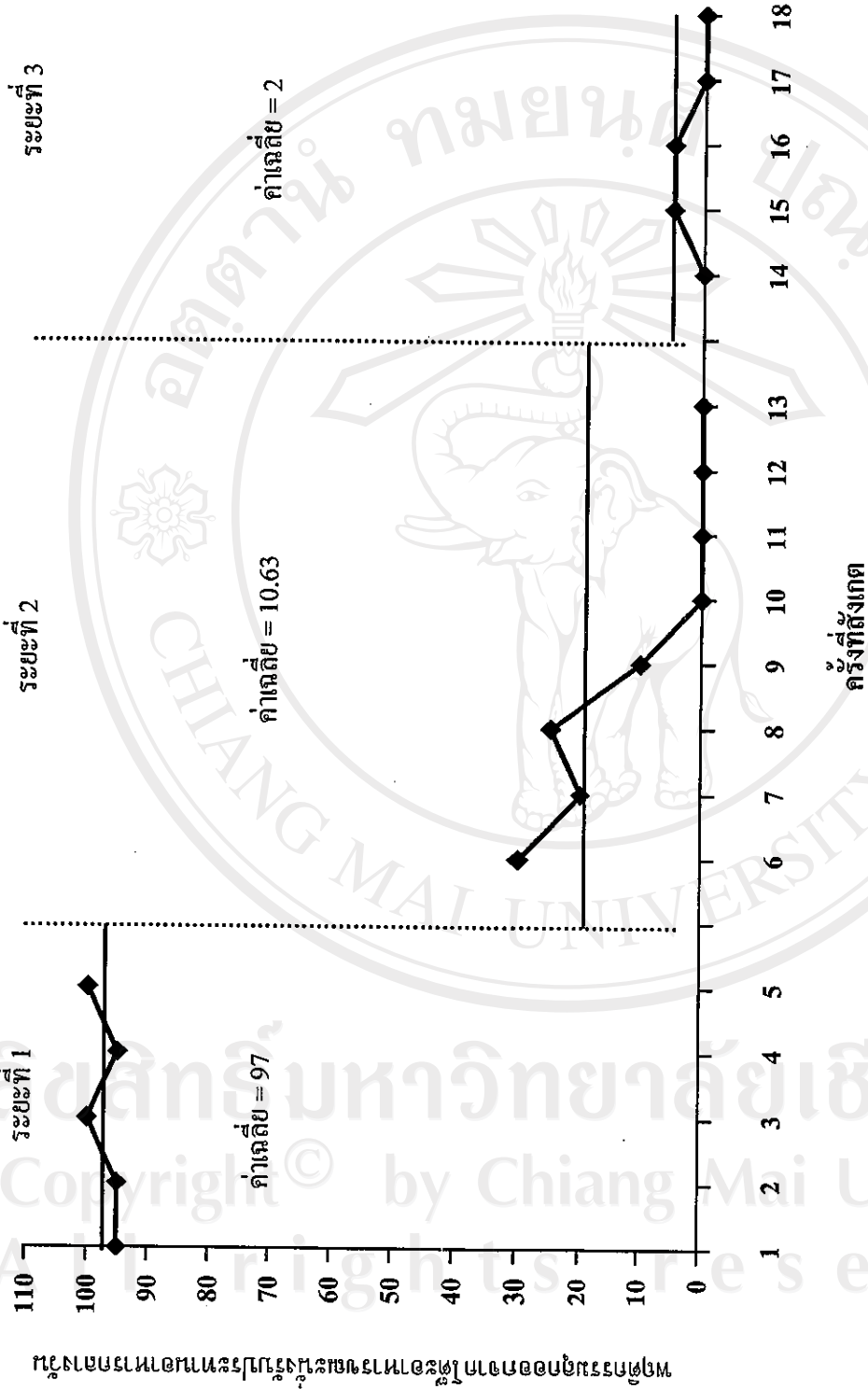
ครั้งที่สังเกต	ระยะที่ 1 (A1)		ระยะที่ 2 (B)		ระยะที่ 3 (A2)		ค่าเฉลี่ย	
	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ	จำนวนช่วงเวลา	ร้อยละ
1	19	95						
2	19	95						
3	20	100						
4	19	95						
5	20	100						
N = 5	$\Sigma X = 97$						$\bar{X} = 19.40$	97
6			6	30				
7			4	20				
8			5	25				
9			2	10				
10			0	0				
11			0	0				
12			0	0				
13			0	0				
N = 8			$\Sigma X = 17$				$\bar{X} = 2.13$	10
14					0	0		
15					1	5		
16					1	5		
17					0	0		
18					0	0		
N = 5			$\Sigma X = 2$				$\bar{X} = 0.40$	2

จากตาราง 4 แสดงว่าในระยะที่ 1 มีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมลูกเดินออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารกลางวัน เท่ากับ 19.40 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 97 ของจำนวนช่วงเวลา ระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมลูกเดินออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารกลางวัน เท่ากับ 2.13 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 10 ของจำนวนช่วงเวลา ระยะที่ 3 มีค่าเฉลี่ยของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมวิ่งลูกเดินออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารกลางวัน เท่ากับ 0.40 และมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 2 ของจำนวนช่วงเวลา

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

แผนสถิติที่ 3 ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมการมุดออกจากโต๊ะอาหารขณะนั่งรับประทานอาหารกลางวัน

—◆— ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มีพฤติกรรมการมุดออกจากโต๊ะอาหารขณะนั่งรับประทานอาหารกลางวัน

จากแผนสถิติ 3 ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมลูกออกจากโต๊ะอาหาร ขณะรับประทานอาหารกลางวัน ในระยะที่ 1 (A1) มีค่าร้อยละ 97 และในระยะที่ 2 (B) มีค่าร้อยละ 10 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระยะที่ 1 (A1) ส่วนในระยะที่ 3 (A2) ค่าเฉลี่ยร้อยละของจำนวนช่วงเวลาที่มียุติกรรมลูกออกจากโต๊ะ มีค่าร้อยละ 2 ซึ่งมีค่าลดลงมากอย่างเห็นได้ชัด

พฤติกรรมกรรมการลูกออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารกลางวัน

จากการบันทึกพฤติกรรมกรรมการลูกออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารกลางวัน ผู้ศึกษาสังเกตพฤติกรรมในช่วงต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ระยะที่ 1 (A1) ระยะก่อนการทดลอง ระหว่างเวลา 11.30 น. - 12.00 น.

ผู้ศึกษาได้บันทึกพฤติกรรมกรรมการลูกออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารเที่ยงที่โรงอาหารของโรงเรียนวัดช่างเคี่ยน มีพฤติกรรมที่ลูกออกจากโต๊ะอาหารมีความถี่มาก โดยกรณีศึกษาตักอาหารเข้าปาก 1 ครั้ง และลุกเดินออกจากโต๊ะ 1 ครั้ง เมื่อสังเกตสภาพแวดล้อมของโรงอาหารพบว่าภายในโรงอาหารมีอากาศถ่ายเทดี ไม่มีผนังกัน เป็นโถงโล่ง ๆ จัดโต๊ะอาหารเป็น 2 แถว โต๊ะลักษณะยาวคู่กับม้านั่งยาว สามารถนั่งรับประทานอาหารได้โดยนั่งหันหน้าเข้าหากันข้างละ 4-5 คน สำหรับเด็กเล็กชั้นประถมศึกษา ส่วนเด็กโตจะนั่งได้ข้างละไม่เกิน 4 คน ภายในโรงอาหารมีพัดลมเพดาน 4 ชุด ซึ่งเป็นสิ่งช่วยให้กรณีศึกษาลุกไปเปิดปิดบ่อย ๆ ยืนมองพัดลมหมุนได้นาน ๆ วิ่งออกไปเล่นนอกโรงอาหารและวิ่งกลับมาตักอาหารทาน ใช้เวลาในการทานอาหารนานมากกว่า 30 นาที ครูพี่เลี้ยงต้องตามให้กลับมานั่งรับประทานอาหารทุกครั้ง จากการสังเกตติดต่อกัน 5 วันก่อนทำการทดลอง ผู้ศึกษาพบว่ากรณีศึกษาลุกออกจากโต๊ะอาหารดังนี้ การสังเกตครั้งที่ 1 เท่ากับ 19 ช่วง ครั้งที่ 2 เท่ากับ 19 ช่วง ครั้งที่ 3 เท่ากับ 20 ช่วง ครั้งที่ 4 เท่ากับ 19 ช่วง และครั้งที่ 5 เท่ากับ 20 ช่วง ซึ่งการสังเกตแต่ละครั้งแบ่งการสังเกตออกเป็น 20 ช่วง

2. ระยะที่ 2 (B) ระยะการทดลอง ระหว่างเวลา 11.30 น. - 12.00 น.

เมื่อทดลองใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน ผู้ศึกษาขอให้กรณีศึกษาสวมปลอกข้อมือโดยมีรูปภาพการนั่งรับประทานอาหารโดยเพื่อนนั่งตรงข้ามและคอยกระตุ้นเตือนไม่ให้ลุกออกจากโต๊ะอาหาร แต่กรณีศึกษาไม่ทำตาม มีการขัดขึ้นหลายครั้งในช่วงแรก กรณีร้องจะออกไปวิ่งเล่นและไม่ยอมทานอาหาร และยังไม่ยอมให้นักเรียนคนอื่นนั่งร่วมโต๊ะอาหาร และเลือกที่นั่งเดิมทุกวัน และถ้ามีใครนั่งที่เดิมของตนเองจะได้ให้ลุกออกไป หากคนอื่นไม่ยอมลุกจะกรีดร้องไม่หยุดจนกว่าจะได้ที่นั่งเดิม หลังจากปรับพฤติกรรมได้ 3 วัน กรณีศึกษาจึงยอมให้นักเรียนรุ่นพี่นั่งร่วมรับประทานอาหารด้วย ในวันที่ 5 ของการปรับพฤติกรรม ผู้ศึกษาได้จัดให้เพื่อนนักเรียนที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาด้วยกันอีก 4 คน นั่งร่วมโต๊ะอาหารกับกรณีศึกษา กรณีศึกษาไม่ยอมให้

นักเรียนเหล่านั้นนั่งร่วมโต๊ะด้วย เพื่อนผู้สอนจึงบอกกรณีศึกษาว่าหากไม่ยอมให้ใครนั่งร่วมโต๊ะอาหาร เพื่อนผู้สอนก็จะไม่นั่งร่วมโต๊ะอาหารด้วยเช่นกัน เมื่อกรณีศึกษาทราบว่าเพื่อนผู้สอนจะไม่นั่งร่วมโต๊ะอาหารด้วยจึงยอมให้เพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ นั่งร่วมโต๊ะอาหารด้วย หลังจากการฝึกแผนแรกเป็นระยะเวลา 5 วันติดต่อกัน กรณีศึกษามีพฤติกรรมลุกออกจากโต๊ะอาหารเท่ากับ 6 ช่วง จาก 20 ช่วง

ในแผนการปรับพฤติกรรมแผนที่ 2 ผู้ศึกษาได้ติดเทปกาวเพื่อทำกรอบพื้นที่ขนาด 36×36 ตารางนิ้ว ให้กรณีศึกษาและเพื่อนผู้สอนนั่งตรงกันข้ามกันในกรอบพื้นที่ที่กำหนด ซึ่งในขณะที่นั่งรับประทานอาหารได้มีนักเรียนคนอื่นเดินไปเปิดพัดลมเพดาน กรณีศึกษาจึงเดินไปปิดและเปิดพัดลมอีกครั้งในขณะที่นั่งรับประทานอาหาร เพื่อนผู้สอนจึงยื่นบัตรภาพพัดลมให้กรณีศึกษาดูและบอกว่าหากนั่งรับประทานอาหารจะให้ภาพพัดลมหลายๆ ภาพเพื่อนำไปแลกขนมกับผู้ศึกษา แต่กรณีศึกษายังลุกออกจากโต๊ะอาหาร เพื่อนผู้สอนจึงชี้กรอบที่ถูกระบุให้กรณีศึกษาจึงยอมนั่งรับประทานอาหารจนเสร็จ ผู้ศึกษาได้บันทึกการลุกออกจากโต๊ะอาหารได้เท่ากับ 4 ช่วง จาก 20 ช่วง

ในแผนการปรับพฤติกรรมแผนที่ 3 ผู้ศึกษาได้ลดขนาดกรอบพื้นที่ที่ให้กรณีศึกษาและเพื่อนผู้สอนนั่งให้มีขนาดเท่ากับ 24×24 ตารางนิ้ว เมื่อมีการลดขนาดของกรอบพื้นที่ให้เล็กลงกว่าเดิม ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่ากรณีศึกษาเย็นรับประทานอาหารเช้า เพื่อนผู้สอนถามว่าทำไมเย็นรับประทานอาหารเช้า กรณีศึกษาตอบว่าเดี๋ยวโดนเส้นแดง ซึ่งเส้นแดงที่กรณีศึกษาหมายถึงคือเทปกาวที่ติดไว้เพื่อกำหนดกรอบ เพื่อนผู้สอนบอกว่าโดนเส้นแดงไม่เป็นไรและขอให้กรณีศึกษานั่งลง กรณีศึกษาจึงยอมนั่ง แต่ยังมีพฤติกรรมลุกออกจากโต๊ะอาหาร ผู้ศึกษาสามารถบันทึกการลุกออกจากโต๊ะอาหารได้เท่ากับ 2 ช่วง จาก 20 ช่วง

หลังจากที่ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตให้กรณีศึกษานั่ง ผู้ศึกษาขเกล็กรอบดังกล่าวและเปลี่ยนมาใช้ภาพการนั่งรับประทานอาหารที่มีขนาด 1×1 นิ้ว และนำมาวางไว้บนโต๊ะอาหารตรงหน้าที่กรณีศึกษานั่ง เพื่อเป็นสื่อให้เพื่อนผู้สอนใช้กระตุ้นเตือนกรณีศึกษาไม่ให้ลุกออกจากโต๊ะจนกว่าจะรับประทานอาหารเสร็จ ผลจากการฝึกตามแผนดังกล่าวทำให้กรณีศึกษานั่งรับประทานอาหารได้นาน และมีการแบ่งอาหารกันระหว่างเพื่อนผู้สอนกับกรณีศึกษา โดยเพื่อนผู้สอนเป็นคนเริ่มก่อนเป็นตัวอย่างให้กรณีศึกษาเลียนแบบ และหลังจากนั้นยังมีการพูดคุยและแลกเปลี่ยนแบ่งปันอาหารกับเพื่อนคนอื่นที่นั่งร่วมโต๊ะอาหารด้วย ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่ากรณีศึกษามีอารมณ์ยิ้มแย้มแจ่มใส และไม่มีการลุกออกจากโต๊ะอาหารเลย

3. ระยะที่ 3 (A2) ระยะถอดถอนหรือหลังการทดลอง

หลังจากการทดลองผู้ศึกษาได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมในการร่วมรับประทานอาหารของกรณีศึกษาพบว่าการถอดถอนเพื่อนผู้สอนครั้งแรก กรณีศึกษาถามถึงเพื่อนผู้สอนกับผู้ศึกษาและถามซ้ำๆ แต่ไม่มีพฤติกรรมการลุกออกจากโต๊ะอาหารขณะรับประทานอาหารเลย และในวันที่ 2 และ 3 มีการลุกออกจากโต๊ะอาหารเท่ากับ 1 ช่วง จาก 20 ช่วง แต่ในวันที่ 4 และ 5 กรณีศึกษานั่งรับประทานอาหารโดยไม่ลุกออกจากโต๊ะอาหารเลย

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved